

Szerkesztővel értekezni lehet minden nap 11 és 12 óra között. — A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény **Margitai József szerkesztő** nevére küldendő.

Kiadóhivatal:

Fischer Fülöp könyvkereskedése. Ide küldendők az előzetési díjak nyilatkozatok és hirdetések.

Hirdetések jutányosan számítatnak.

MURAKÖZ

MAGYAR ÉS HORVÁT NYELVEN MEGJELENŐ TÁRSADALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.
Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

A „Muraközi” tiszti önéletrajz szövetkezet, a „Csáktornyai takarékpénztár”, a „Muraközi takarékpénztár” sat. hivatalos közlönye.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt
Fél évre 2 frt
Negyed évre 1 frt
Egyes szám 10 kr.

Hirdetések még elfogadottnak:

Budapest: Goldberger A. V. & Eckstein B. hird. irod. Bécsben: Schalek H., Dukas M., Oppelk A., Daube G. L. & társánál és Horád. Brnben: Stern M.

Nyelvtér pótára 10 kr.

Husvét.

Írta: Dr. Wégall János.*

Krisztus feltámadott. Ez tény, bizonyoságot tesz róla az írás, bizonyosságot a történet.

A kereszténység első korszakában, mikor az egyház bölcsője, hasonlólag szerzőjének bölcsőjéhez hitvallóinak vértől pirosított, e vértanúk sorában megjelenik a pogány tisztartó előt szent Makrina. A bíró sajnálhatta ezt a gyöngéd lilomszálat vérbe fúllasztani s hogy elterítse a halálra szánt kegyetlen hittől, ezzel támadt neki: Ugyan hogy tudtok oly elszánt lelkesedéssel ragaszkodni egy emberhez, ki oly csufos halállal mult ki a kereszt fáján? Makrina azt kérdezte a pogány bírótól: Honnan tudod hogy az, kit te csupa embernek mondasz s kit a keresztények a világ megváltójának s jövődöbeli bírójának vallanak, csufos halállal mult ki a kereszt fáján? Könyvek beszélik. Igenis, de harmadnap halottaiból feltámadott, ha meghalt, éretünk halt meg, hozzánk való szerelmében feláldozta magát éretünk és meghalt; de fel is támadott és él, él, szakadatlanul.

Midőn Napoleon 1805-ben Milanóban Olaszország királyának koronázta, a

* A nagyváradi káptalan tudós püspökét méltán hívják a magyar Kémpis Tamásnak. Örülünk, hogy husvét cikkeit közölhetjük. A szerk.

havasokon visszatért Franciaországba, Cenis hegyfokán megállapodván, büszkén nézte jobbra Olaszországot, balra Franciaországot, büszkén nézte lábainál a félvilágot, de csak hamar magába szállván mely megilletődéssel mondá Besierre tábornoknak: Ah, ne ámtuk magunkat. Mi vagyok én törékeny üvegdarabnál, melyet az egék ura, királyok királya egy pillanatra fölemelt. Nem így Jézus. Ő ott áll az idők magasán, az emberiség élén, az ő lábainál vonulnak el a népek és nemzetek hosszú sorozattal, ő él és uralkodik az idők végeiglen. Ő a feltámadás és az élet.

A kereszténység első korszakában keresztény rabnővel történt. Midőn pogány urnője olyas valamit követelt tőle, a mi nem fért lelkéhez, a rabnő nyugodtan, de méltósággal azzal védekezett, hogy: Igaz, életem a tied s tied mindaz, ami életemmel végződik — időm, egészségem, erőm, testem és lélegzetem. Mindezt megvásárolhatod. De azért megmarad nékem az, a mit semmiféle császár kincse nem képes megvenni. Ugyan mi lehet az, kérdezte a rabszolgáltató. A lelkem. »Lelked« viszhangoztató a meglepett urnő S szabad tudnom mit értesz te ezen szó alatt? Én a bölcselők nyelvén nem tudok szólni, de azt a bennem lévő tudatot értem, a mely azt érezteti velem, hogy van egy létem, mely a jobb renchez

tartozi. A mig ez a láthatatlan hatalom meg van bennem, — pedig ez nem halhat meg, — addig nem vagyok képes sem hi-zelegni, sem hazudni. A pogány urnő meg volt lepve. Hol tanultad, kérdi, e dőreséget? Vagy azt hiszed, hogy midőn holtod után odavetik testedet a többi rabszolgákéhoz, a kiket agyonra korbácsoltak s elegyedett hamaikat egy közös verembe ássák el, te majd mint öntudatos lény fogsz élni és uj örömteli szabad életre kelni? — Hiszem és tudom, hogy van egy kéz, mely számadásra vonja a szeleket és visszaköveteli tőlök proromnak minden részecskejét, melyet az ég négy tája felé elszórtak és én ujjonon föltámadok e testemben nem mint a tied vagy bárkinek rabja, hanem szabadságban, örömben és dicsőségben örökké szeretve és szeretettel. Ez a biztos remény él lelkemben.

Soha ilyet rabszolgáltól. Az előkelő urnő tört ragadott, mely kezeiyébe esett. Mély seb, mely a rabnő védekező karját érte, volt a felelet e vakmerő beszédre. Feleletnek ez nem felelet e kérdésre. Mi lesz az emberrel, ha a sirba száll? Mi lesz mégis? Oh, csak dőrengene föl valami oly ismeretlen világosság, melynek sugara behatolna a sirba s megmutatná, mi az voltaképpen. A költészet megakarta világítani, de valójában csak a küszöbön állapodott meg, mint valami nemlő lehorgasztott föl s lefordított fátyálával. A tudomány belépett s megré-

A „Muraköz” tárczája.

A balsors kegyeltje.

Írta: Szolár Elek.

Ha a szerencsének vannak kegyeltjei, miért ne lehetnének a balsorsnak is? Nehogy azonban valaki vitakozást kezdjen velem a felvett téma felett, sietek, hogy magamat mint a balsorsnak élő kegyeltjét bemutatassam. Neveem Peeschy (a pech és nem a Pecs szóból leszármaztatva) Anasztázus; egybékent nyugálományba került állami hivatalnok vagyok.

A balsors következetes bosszantással üldöz születésem óta. Apámtól tudom, hogy születésem napján a babát a harmadik faluból kellett a kedvemért hazá hozni, pedig előzőleg három évig ki se mozdult a faluból.

Midőn fél éves lehettem, abban az időben hozták mi felénk divatba — nagy pechemre — az üvegdadát t. i. a cuzuolit. Jogos méltatlanságomban mi telhetett tőlem, minthogy a legelső alkalommal alaposan lesoptam magamat belőle, azután pedig az üres üveget a falhoz teremtetem.

Epen három éves voltam, midőn megnyitott nálunk az óvoda és a tarka rétről, virágos kertből óvodistának verbuváltak be, hogy helyette Pósa bácból szavaltassanak velem verseket a kendermagos pettyeggett tyukról, meg az arany-szörű kis barányról. Rövid életem eddigi szabadságát rabsággal kellett felcserélnem.

Hat éves koromban a tarkótelerekhez sorozottak be. Félből az időből fájó emlékeim ma-

radtak fenn. Jó emlékü tanítóm, — a ki mellesleg legyen mondva — nagyon verekedő természetű volt, ez időben kezdte először alkalmazni az ütenyirást. Iparkodott is, hogy minél alaposabban belém verje az ütemrendszert. Azt azonban a mai napig sem értem, hogy mi köze volt a nadrágonnak az ütenyiráshoz.

Bagoly-diák koromtól a matusugig a legkíméletlenebbül incselkedtem velem a balsors. Ha tudtam a lezékelt, akkor ülve hagytak tanáraink, ha pedig csak egyszer is el nem készültem, biztos hogy felhívtak. Két osztály megrepétálása mellett — apámnak hat ökre (ezeknek az ára ment el tanítatásomra), elvégre is kibuzott szerencsésen a matusugból. Eljutottam tehát odáig, hogy semmi lettem, a miből még valami lehet.

Az egyetemre nem kíváncsi voltam, mert bizonyos, hogy apámnak hat tehene és négy lova is a hat ökr után indult volna. — A középiskolában átéltem izgalom után egy évig a szülői háznál pihentem. Ez idő alatt szárgalmasan olvasgattam a különböző hivatalos, felhivatalos és nem hivatalos lapokban a pályázati hirdetményeket. Azonban a balsors még mindig hűségesen követett. A nagy szárazság folytán uj vizit biztosítást nem szerveztek. A kaszteri becsüli biztosítási állások is berekedtek, mert épen az előző években végeztek be a helyszínelést. A phylloxerának pedig — bormegissa voltomnál fogva — ellensége lévén, gondolatnak is sok lett volna phylloxera biztossá lennem.

Jövőm feletti kétségbeesésem már odáig ragadott, hogy szándékom volt jegyzőnket megkérni, miként csapja el a kibírót, postást, torony-őrsegízitőt, halottkémelt, baktéri, gonoszbukterit, koldusbíró, sirásót, babát, kézbesítőt és lámpagyújtót, én majd ezekhez megszerezve a harango-

zói, dékányi és iskolafőtői méltóságokat, valahogyan csak elégedétek az összerítésből, — midőn a hivatalos lapban évi 600 frt fizetéssel javadalmazott apácza-gyapozó-biztosi állás betöltésére vonatkozó pályázati hirdetményre bukkantam. — Örömem szerfeletti nagy volt. Kérvényemet jegyzőnkkel megiratván, sajátkezűleg postára — küldöttem.

Négy hét múlva megjött a kinevezésem és egy felhívás, hogy azonnal induljak el Akácás-Felső-Kis-Uj-Szállásra és vegyem át az ott elterülő akácza erdő feletti örökösödést.

Apám — a feletti örömben — hogy ember, hozzá még tekintélyes állami ember válik belőlem, egy tehent és két borjút — a Fülig-láb Áron segítségével — a bugylerárosomba bele szorította.

Végre is megérkeztem Akácás-Felső-Kis-Uj-Szállásra apácza-gyapozózt lenni. Akácás-Felső-Kis-Uj-Szállás nagyon barátságos kis falu a Tisza partján. Helyzetemmel teljesen meg voltam elégedve, mert az itteni dévaj, hamis alföldi menyecskek és parázszenyű, piros pozsgás arcu leányok kőat kedvemre való életet étem. Pompás jó dolgom volt. Fizetésemet havonként helyembe küldték. Hivatalos teendőm abból állott, hogy hetenkint egyszer statisztikát csináltam az apácza-gyapozócok által elkövetett puasztításokról. — Igaz ugyan, hogy kötelességem lett volna — felsőbb rendeleire — oly szer után kutatni, melytől az apácza-gyapozócok elhatalloznak, de mivel ezek után életem, én bizony nem igen törtém-mariam utána magamat.

Már fél évet tölték Akácás-Felső-Kis-Uj-Szálláson, midőn fellettes hatóságom felhívt, hogy adjam be szerzett tapasztalataimat az apácza-gyapozócok tovatérjedésének irányáról és közöljem

hágott. Tavaszra pedig vékonyan termett, kivált a zab a Balaton mellett csak úgy termett, hogy a K. Magazinumba be kellett adni, és így magva szakadván, sokan a jövő tavaszon semmit sem vehetnek. A' bornak akója a' Balaton mellett 3 frtra reá hágott, szik termés lévén. Tapolya mező Városban egy öreg öszibe tsavarodott Leány, Apátza életet akarván élni a' Város közepén egy kis házatokában egyedül lakott, ifjúságában Papoknál szolgált, szolgálattával egy kis pénzt gyűjtött, öregségére abból kívánván élni, a' Gonosztevők ezen hónapnak az elein éttzaka reá ütöttek, mind a' két kezén az ujjai között késsel felhasználatták, kezét 's fejét keresztbe össze metélték, a' száját Sellyem keszkenővel bédugták, a' pénziért vallatták, annaktól mint a' Juhnak a' nyakát késsel keresztül szurdalták, pedig pénzt se kaptak nála, mivel másnál tartotta, a' gyilkos meg ki-nem tudódott, (félő a' magános élet) Nérő Tsászár idejében a' keresztények nem szenvedhettek nagyobb mártiromságot mind ezen öreg Leány. Disznót a' tolvajok miatt már nem lehet tartani, falkástul ellopják, a' kanászokat levágják, nyáron megölték, farkas Guzsa teszük, a' szarvas marhát a' legelőről még az Istállókból és Udvarokból is ellopják, Házokat, padlásokat, pinczékét feltörik és ha az előbbeni büntetés Systemája újra nem állittatik: több lesz a' Gonosztevő mint a' jó — Tsak ilyenek nálunk a' hírek". (Magyar Kurir".)

Szerencsétlenség. Egy palinai (vendvidéki) földmivelő a mult hétfői csáktornyai vásárról hazatérőben volt. Mura-Szent-Mártonban a dombról lefelé haladva, kocsija kerekét nem kötötte meg, minek következtében a neki vadult lovak elragadták s neki vitték a kocsit a templom előtti hidfának. A szekér az erős ütődés folytán szótállott, a rajta ülő gazda pedig oly szerencsétlenül esett ki a szekérből, hogy az esés után fél órára, belső sérülés következtében meghalt.

Jegyzés. Hoffmann Lőrincz rácz-kanizsai áll. iskolai tanító e hó 13-án jegyezte el Dráva-Vásárhelyen Kornfeind Nándor jegyző kedves leányát Mariska kisasszonyt.

Uj Idők, Herczeg Ferencz szépirodalmi hetilapja még csak egy negyedévet élt, de máris olyan, mintha velünk egykoros lenne: megszokott, otthonos, kívánatos minden intelligens családban. Hézagot töltött be, szükség volt rá, azért kedvelték meg oly gyorsan. Most megjelent legutóbbi száma is tele van érdekes kellemes olvasmányokkal, szép képekkel. A közleményeket Mikszáth Kálmán, Bródy Sándor, Kenedi Géza, Szomaházy István, Sebők Zsigmond, Herczeg Ferencz és mások írták, s már ez a néhány jól ismert név is garancia a közlések jósa mellett. Nagyon szépek az illusztrációk is, a melyeket ezuttal Neogrady Antal Linek Lajos, Papp Henrik és Pataky László csináltak, az operaházi vásárról. — Szóval az »Uj Idők«-nek ez a száma is bizonyítja, hogy ez a kitűnően szerkesztett és izléssel kiállított ujság igazi, nivón álló szépirodalmi lap, a melyet olvasni és tartani kell. Mutatványszámot szívesen küld a kiadó: Singer és Wolfner könyvkereskedése, Andrassy-ut 10.

Szalay Baróti-féle Magyar Nemzet Története megjelent 11. füzetben már II. Endre király uralkodásának végeig 1235-ig jutott, s így a mű első kötele gyorsan közeledik befejezése felé. E füzethez is két remek kivitelű műmelléklet van csatolva. Szalay József és Baróti Lajos munkája egyik legméltóbb emlékműve lesz milleniumunknak, s a legmelegebben ajánlhatjuk megszerzését minden magyar családnak. —

Egy füzet ára 30 kr. Az egész mű mintegy 10 füzetben lesz teljes.

— **Sarközi Sándor** hírneves zenekara ma vasárnap hangversenyt rendez a »Haly Iyu« szálloda éttermében, melyre a n. érd. közönség becses figyelmét felhívjuk.

Az Első Leánykiházasítási Egyesület mint szövetséget márczius hó 31-én tartotta 32-ik rendes közgyűlést. Schwarz Armin bankigazgató elnök a nagy számban látogatót közgyűlést megnyitván, konstatálja a közgyűlés határozatképességét, amennyiben erre 122 tag megjelent, akik 1288 jutalékra képviselnek. A felolvasott igazgatósági jelentésből és az évi mérlegből kitetszik, hogy e folytonosan erősödő és hatalmas fellendülésben levő intézet a lefolyt 1894. évben igen figyelemreméltó eredményeket ért el. Kiemelendő, hogy 5071 jutalékra rész többnyire a fiatalabb korosztályból iratott be utjonan. Az intézet vagyona 218,126 frt 49 krral szaporodott és tőkéje 1,045,635 frt 78 krra rug. A díjtartalék 981,684 frt 78 kr. és 154,175 frt 49 krral emelkedett. Ezenkívül a nászjutalék felemlései tartaléknak, mely a tagok javára iratik és a nászjutalék nyreményeül szolgál, 31,975 frt 50 kr. és a küön tartaléknak, 12,790 frt 20 kr volt utalható. E tőkeállomány a teljesen tehermentes intézeti épületben, a fővárosi 25 millió köbön kötvényeiben, magyar korona jaradékokban, továbbá takarekbelekben és pénzkészletben van elhelyezve. Az 1894. évi nászjutalékok, felemléghányadok és halálesetek után történt visszatérítések fejében kifizetett 111,616 frt 16 krnyi tekintélyes összeg ezen egyesület nemzetgazdasági missziójának hivatottóságáról legnyesebben tanuskodik. A felügyelőbizottság elnöke dr. Alexander Bernát egyetemi tanár a megejtett vizsgálatról olvasta fel jelentését és a felügyelőbizottság nevében indítványozta a felmentvény megadását, ami egyhangulag elfogadtatott. — Az igazgatóság indítványait újabb osztályok életbe léptetésé iránt, a matematikailag felülvizsgált táblázatokkal együtt helyesléleg tudomásul vettek és elfogadták.

C S A R N O K.

Apáink mulatozásai.

»Nem úgy van már mint volt régen. A jó kedvű ember olyan ritka lesz már, mint a fehér holló. A nevető Demokritoszok talán csak humorisztikus lapoknál havifizetésre csöpögtek belénk a humort.

A mi apáink bezzeg másképen mulattak. A mint e kis ártatlan históriából is meg látszik.

Egy izben K. urambátyám echós kocsira ült, hogy szétnézzen a tanyán Tudvaleölög a gazda szeme hizlalja a jószágot. Ezt cselekedte meg. M. urambátyám is, azzal a küllönbséggel, hogy ő meg, mint őseink a rákosi or-zágygyűlésre lovon czéklézott ki.

Mire kiértek, vészett idő kerekedett. Az elemek szabadára garázdálkodtak. Az égi stratégia küldözte az ő 14 fontosait. — Az orkán paskolta hideg csöppekkel a kint levőkkel, M. urambátyám a bajusza alá morgogott:

— Kutya idő! Még a kutyámat se engedném ki ilyen kutya időben. Tönkre megy a vadonatuj nyergem...

Mert tudni való, hogy az uj nyergét most tette föl először, a városunkban délczegen is masirozott el.

— Gyerekek! — mint szölköz a nyergemhez?

Ezt a kedves jószágot jobban féltette, mint a maga drága egészségét.

— Az ördögbe is, pocskéra ázik az a fain szerszám.

De e perczen a sors mentő kezét felé nyújtotta. Echós kocsi poroszkált a hig lity-lotyban, a nyergét féltő férfiú stentori hangon kiállott a kocsisra.

— Állj.

Mikor fidelisen föllebentette az echós kocsi firhangját, kacagva vett tudomást a kenyeres pajtasáról.

— Tel az isten küldötte vagy. Megmented a nyergemet. A lovamat a kocsidhoz kötöm és ezt a drága Elenodiumomat beleszem a kocsiba, nézd minő ritka szép szerszám.

Csak kösd fel pajtas felett, a bentülő kordialis mosolylyal. Legalább együtt megyünk haza. Ott ineteget városunknak tornya.

M. urambátyám elégedetten nyergelte le a lovát, megkötötte lovát egyik löcséhez, éppen be akar lépni a nyugalmat adó echóba, belőlről ebben a perczen kiállanak a kocsisra:

— Hajts! — a kocsis indit, a nyergét, paripát elviszik és a bõrig áztató pusztai viharban magára marad a nyergét féltő M. urambátyám. Végre csurom vizesen neki vág a viharnek és a nyergelgel, a mely csakugyan kegyetlenül megázott, valahogy haza keszalódik. lithon persze nagy volt a gaudium. De nem hizott tőle a fiskus.

Mondok még egy esetet, ez meg diaznótorozás idején történt. A dáridó után M. urambátyám maga látta el K. vendégét lámpással. — A vendégek vig hangulatban mendegéltek haza, utközben a téli szél kioltotta a világot. K. praktikus ember volt. Minek vigyen ő olyan jószágot a minek semmi hasznát sem veszik? Puff! a templom oldalához vágta az M. urambátyám családú ereklyéjét.

A vendéglátó ur véletlenül másnap elment a templom-mellett és ott ráismert a lámpájának romjaira. Hatalmas bosszút esküdött. Elhitta ujra vendégeit estére, de kikötötte, hogy lámpást nem ad. A ki lámpával akar menni haza, az hozzon magával. Mikor K. ur, a ki vadonatuj lámpással felszerelve jön meg, nagy jámborul kérdezte a koma'sszonyától.

— Mariskám, hova tegyem a lámpásomat?

Belfőlről pedig bosszuvágyó szemekkel leste a gazda, hol lesz eltéve a lámpás.

De hát K. urambátyám is megszagolta, hogy aligha jobb lesz az ő lámpásának ha biztonságban lesz, kisompolygott és zsebre csuszaltta a lámpását, a házigazdának egy más lámpását tette ugyanarra a helyre. Mikor a hangulat »emelkedett« volt, a házigazda megszólalt:

Öregebb róka legyen az, aki az én káromra tréfát akar elkövetni. — Lássátok meg, hogy fog ebben a minútába eltörni annak a lámpása, a ki az enyémet tönkre tette. Ezzel imperatori lépésekkel ment ki a konyhába és az elképedt társaság szeme láttára vágta földhöz azon lámpást, melyet K. az imént tett az általa jól megjegyzett helyre. Recscscs! A lámpás a lámpások legborzasztóbb halálával mult ki. Pillanatsnyen csönd!

Ezt a csöndet K. arra használta föl, hogy kivette a maga lámpását a zsebéből és szólt:

— Pajtas! Én nem tudom, kinek a lámpását törtét el, mert az enyém itt van.

Volt azíán nevetés egész este.

A mi apáink így mulatozának.

Haarsy Kálmán.

Felelős szerkesztő:

MARGITAI JÓZSEF.

Laptulajdonos és kiadó:

FISCHEL FÜLÖP (STRAUSZ SÁNDOR)

Š urednikom moći je svaki dan govoriti med 11 i 12 vurom. — Sve pošiljke tičeće se zadržaja novinah, naj se pošiljaju na ime Margitai Josefa urednika vu Čakovcu.

Izdateljstvo:

Kajšara Fischel Filipova kam se predpiata i obznane pošiljaju.

MEDJIMURJE

Predplatna cena je:

Na celo leto . . . 4 frt
Na pol leta . . . 2 frt
Na četvert leta . . . 1 frt

Pojedini broji koštaju 10 kr.

Obznane se poleg pogodbe i šal računaju.

na horvatsko i magjarskom jeziku izlazeći društveni znanstveni i povučljivi list za puk.
Izlazi svaki tjeden jedenkrat i to: vu svaku nedelju.

Službeni glasnik: „Medjimurskoga podpomagajućega činovničkoga društva“, „Čakovečke sparkasse“, „Medjimurske sparkasse“, i t. d.

Plemeniti putnik.

Vu maloj hižici leži na smrt pripravna pobožna krépostna žena. Leži zevsema mirna i tiha. Pol noći je. Već je odbilo dvanajst vur noćnih. Světa njezinoga života dogorěva još malo, pak da vgasnuća. Smrt stoji pred vratima. Prav onda donesel je njoj svecenik Božji sakrament ljubavi, i Jezus je već unisel vu njezino srce. Cěla familija stoi okolo nje zaplakanimi očini. Cěla ju je familija ljubila. Visok, lep mladenc, najstareši sin majke, i zalostna devojčica, najstareša kćerka, deržiju majku ispod rukah. Tovaruš njeni i druga dečica stoje okolo postelje. Čin, koji vu srce dira, koji se lahko nezaboravlja. Vsi su bili težko genjeni pri zadnjem majčinem dahu. Vsi su plakali: jedni tiho, a drugi, da se je iz hiže čulo. Samo jedna kćerka, prav ona, ko a je majku ljubila, koja je majki prva miljenica bila, ostala je prez suzah. Ali ona nemore da stoji. Ona je opala i leži nakli pri dnu majčine postelje. Ona je kakti zvun sebe.

Na to je majka odprla svoje mile oči. Radost joj se světi po blédom licu, i blédo joj se lice sažarilo. „Vezda sam zadovoljna. Oj hvala ti, predobri Bože moj! pregovorila je majka slabim glasom. „Ti si mi nut vse milosti izkazal, kaj sam ih od tebe

prosila za ov zadnji čas. Kak mi je milo i povoljno! Kak mi vezda mirno i lahko kuca srce! — Budi sveta volja tvoja. Daj da službenica tvoja pojde vu miru. Draga deca, vmirite se, neplaćite! Znam, da za mali čas nećete više imati make svoje. Moram iti. Božja je volja. Ali mi se budemo, ako Bog da, opet videli. Budite samo radost i batrivost milomu si oću Marija naj vam bude mesto mene, nek vam bude majka O moj Bože! Ja više nemogu.“ — I pogleda majka kćerku svoju poleg sebe i pogedala je temnim okom za enom kćerkom pri dnu postelje, i milo kak majka obisla je okom vse. „S Bogom, deca, s Bogom do vidjenja; mi se budemo opet videli vu raju pri dragom Bogu.“ — Miloj be-težnici zaděla se rěč vu grlu, pustila je majka suzu ljubavi — jednu za drugom, zaklopila oči, još jenkrat je glasno dehnula — i izdehnula.

Do vidjenja! Je, do vidjenja i to vu vječnosti! Ov „s Bogom“, kojega nam pravičen dovikuje, kada s ovim světom děli, kad stoji na vratima smrti, je živi izjav osvedočene samosvjesti i našega plemenitoga određenja. O besmrtnosti! Ti si ono visoko odlikovanje, kojim milostivni Bog vćini čověka spodobnim samomu sebi, kraljem vsega stvorenja. Koliko odlikovanje! Vu razpadljivom tēlu, koje bude donesl iztra prah i pepel, besmrten duh, duh spodoben ange-

lom, duh koji doduše ima početak, duh, koji more, samo ako hoće, vuživati araču i blaženstvo pri Bogu i s Bogom. To je naša duša, poglaviti děl našega bitja. Koja čast i najvišeša, koja dragocēnost i najvekša more se izporediti sa uzvišenosti i plemenitosti evangeliumskoga putnika na zemlji? Vse je drugo za nas stvorjeno, na službu i na hasnuvanje naše. A duša naša pripada Bogu i ostaje, kak i On, vekivečna i besmrtna.

Srećni smo. — Goristajanje (uskršnuće) našega Zveličitelja ojađilo nas je zevsema vu ufanju, da nam bude duša i tēlo navěk živeo. Vu goristajanje (uskršnuće) Jezusovo moramo se mi ufati kak vu najtvrděšu pećinu, koja nikada ni pod tjom nogum klonuti neće. Mi se budemo vsi dušom i tēlom na vječni život gori stali (uskršnuli). I kad budemo na koncu smrti stal, budemo i pragu života. —

„Kristus se je od smrti stal. Alleluja, Alleluja! I smrt je doli potepal. — Alle — Alleluja!“

*
„Vu tom vuzmenom veselju. Alleluja, Alleluja!
Mi dojdi ljuedmjna zemlju, Alle — Alleluja!“

Priredil:
Glad Ferencz.

ZABAVA.

Neprilika s cirkvom.

Goričanci su bili vrlo dobri ljudi, i ako baš nisu puškinoga praha znašli, ipak im je tak nazvani njihovi domaći razum tak daleko dosegnul, da su svoja gospodarstva prilično vodili; samo jedino sa svojim cirkvom niti za Boga nisu znali, kaj bi učinili, za da nebi bila tam daleko vani izvan miesta, kak i katoribaka, i čim su više mislili, tim su se više zdvojno za vuhi česali.

Cirkva Goričancev leži najme skup sa grobljem i farofom posve izvan sela, a liepo blatno selce proteže prama Mari k-severo — zapadu i baš to je bil najveći križ goričancev; jer akoprem je njihovu cirkvu sa pozlaćenim križom na turnu ovde na prostoru baš liepo gledati, tak je ipak, a najure pak bo blatu po Tutekovoju ulici mimo Djébjia ne sala do nje dojti i mnogi bi žrtvu (aldov) doprinesli hotel, da bi ju bilo moguće u sredinu sela, n. pr. na miesto, gde je kapelicu sv. Florjana, potegnuti.

Stim pak su bili zlovoljniji, kad su videli, da po najviše miestih se cirkve u sredini miesto nahadaju, te su stoga odlučili se u toj stvari porazgovoriti i ako se bude dalo, nekakov zaključak stvoriti.

Pri pokojnom Jurmiću Miški — Bog mu pomiloval dušu — bila je baš u ono vrijeme krčma. Na dvorišću tik kuće bila je načinjena zelena hutica, koju je previdljivi Miška za svoje pivce lastovitim rukom načinil; a jerbo pak je vriedni moj starina, bil skroz i skroz pošten čoviek a k tomu i pametan, skojim je bilo baš ugodno zajedno u druztvu sedeti te njegova izkustva na polu i u gori slušati, to su ljudi radi kojemu zahadjali te med spomenkom, finom se kapljicom, koja je uvijek u njegovoj krčmi se točila te do koje je i sam puno držal, kriepili.

Pripetilo pak se je, da je niekog dana jedan vandravec u Goričane došel. Ista je zgleđal kak sedem gladnih lietaš, i tko ga je samo poglednul, moral je nehotice zievati, jer je to bil otielovljeni glad; hodeći kostur (Gerippe), sam za se stojeći signum exclamacionis. (!)

Taj siromak se je vlekel truden i nemočen u rečenu Jurmićevu krčmu te se je pri jednom stolu med ruženjem i pucanjem kostih sel, a goričanci kad su ga opazili, nisu hoteli svojim očima vjerovati, već su odprtemi zubi čekali, jeli ga nebudu sunčani traki na sunčani prah preobrnuli.

Kad im je medjutim prva znatiželjnost prošla, nastavili su svoju siednicu te su savietovali sim, savietovali tam, jeli ipak nebi

bilo moguće cirkvu iz polja vani nuter u sredinu sela dopremiti.

Stari Hatlak pričme pripovedati, da su Amerikanci, tam prek velike slane vode u tom poslu pravi čudaki, te idu sa najvećimi kućami i palačami na šetnju, iz jednog miesta u drugo, kak njim se već zvidi. Stari Fileš je na to dal svoje muenjenje, da Amerikance u to ime sim pozvati, bi bilo preko mogućnosti občinske kasse, a vrhu toga bi on rad videl prugu, koju bi za cirkvu morali sagraditi, te po kojoj bi ovakova velika cirkva sasvim tiho i voljko se smicala jošće k tomu od Tutekove ulice do sv. Florjana gore v-brég, a bez da bi se na komade razpala.

Na to se je glatno — živo — polmartvi vandravec oglasi, bez da ga je tko pital te slabim glasom pričme pripovedati, jer niekog vriemena, dok je još rekaj b-lje pri jakosti bil, bil bi mogel ovakovu cirkvicu, kak je goričanska, igrajuć iz Goričan u Prelog ili Vidovec na plečih odnesti, a kada opet malo k-jakosti dojde, tak hoće goričancev tu ljubav učiniti i farnu im cirkvu polag kapelice sv. Florjana postaviti.

Dakako da je na ovu ogromnu izjavu poštenjak Miška neverovano glavum kimal, jer je imal o stvari svoj zreli sud, ali većina je mnila, da su već tuj primieri bili izvanredne jakosti medju žvinom i ljudi, a i zna se, da elefanti ciele turne eosse, anda bi ipak

Srećne vuzmene svetke želimo svim našim poštuvanim čitateljima!

Kraćenje nadvojvode u Brnu.

Aprila 2. ob 9 vuri pred poldan stiglo je Nj. Veličanstvo u pratnji bavarškoga princa Leopolda posebnim ćugom u Brnu, gde su ga na banhofu dočekali princeza Gizela, nadherceg Leopold Ferdinand, Jozef August i Ladislav, knez Saumburg — Lippe namestnik barun Spens Bodan načelnik i generalitet. Po serćenom pozdravu s princesom Gizelom i nadhercegi, kralj je prijel poklon dostojanstvenikah, ter se je odpejlat nakinčenimi vulicami uz klicanje ljudstva u namestničku palaču, gde je odsel i prijel poklon tovarušice namestnikove.

Ob 11. vuri odpejlat se je kralj u nadvojvodu palaču, gde su se zisli svi kotrigi dvora i zastupniki svih civilnih i vojničkih oblastih ter svečanstve.

Kraćenje malog nadhercega obavil je solno-biogradski biškup dr. Steiner. Kumoval je sam kralj, a kraljicu, kakti kumu, zastupala je princeza Gizela. Nadherceg je na kretu dobil imena: Jozef Ferenc Leopold Antun Ignacij Marija. Po kraćenju je biškup držal kratki genuljivi govor, a za tim je bil zajtrek. Ob 3. vuri po pođan povrnuo se je kralj sa princem Leopoldom u Beč.

Vu Budimpešti, 30. marcijuša

Vu denešnjoj sjednici sastupničke i magnatske hiže preglase je kraljevski reskript, kojim se zaključuje tretja sjeditba sabora (orsakog spavišča), ter četrti od pira se vu pondeljek.

Zastupnička hiža, držala je do 6. aprila sjednice i tštila je neke menjše predmete. Od 6. do 25. aprila trajali budu vuzmeni praznici, isa kojih se budu opet vzele vu pretres cirkveno-političke osnove.

Koliko je vladara na svētu ?

Na celoju kruglji zemeljskog stanuje

više stotni milijunah ljudi, a ovi imaju 188 različitih vladarah i prešešov, med njimi je 12 cesarov, 55 kraljov 47 knezov, 17 sultanov, 12 kana, 28 prešešov i t. d.

Gde življu najstareši ljudi vu Evropi ?

Na ovo pitanje odgovarja zadnji popis pučanstva kneževine Bugarske, koja broji 3,320.713 dušah. Vu Bugarskoj živi 2663 osobe vu starosti od 95 do 100 ljet, a 3372 osobe od preko 100 ljet. Vu celoju Austriji na primer bilo je ljeta 1892 samo 367 osobah starih preko 95 ljet. Prema tomu življu najstareši ljudi vu Bugarskoj.

Plemeniti zapis.

Glasoviti talijanski doktor za decu Camini vu Livornu, ostavil je ves svoj imetek od 2,300.000 lira za gradnju bolnice (-pitala) za decu, kojoj se budu ona deca, koja zbetežaju od difteritisa, bezplatno vraćila serumom po Behringovoj metodi.

Od gda je influenza ?

Vezda kad influenza lada po celoju Evropi zanimalo bude naše čitalos, ako ih pazljive vćinimo, da influenza n je nikakov novi beteg, već da je ona poznata bila vu Prajskoj (Njemačkoj) već pred 300 ljetmi, kam je donešena bila iz Španjolske. Nekoju kroničar iz one dobe putoval je, da je i onda prešla po vsem svētu, ter opisuje: Beteg ov je kakti zimica; boli glava i prsa, ter zrokuje kašlja (brehe). Toga betegu su imali vnoju ljudih mladi i stari; nije mimo i-la ni jednoga, ni jednoga mesta, ni jedne hiže. Vekšina je zbetežanih opet ozdravila, a naročito oni, koji nisu puščali krv i nisu imali vnoju vraćiva. Zato, gdo ima influencu, neka posluša staroga kroničara: neka nepuščta krvi i nek neuzima vnoju vraćiva.

Velike vojne vježbe kod Pečuha odkazane.

Meseca septembra imale su se vu okolici Pečuha držati velike vojne vježbe (manever), ali su vezda po zaključku ratne naduprave odkazane, ter se budu derzale

vu nazočnosti prajzkoga (nemačkoga) cesara vu drugom sbornom području monarkije, koje se bude stopram potiji na znanje dalo.

Stroški vojske balkanskih orsagov.

Srbija troši vsakoga ljeta na vojsku 9 300.000 franaka, Bugarska 20,000.000 for. Rumunjska 43,200.000 franaka, tak vu Srbiji plaća vsaki državljanin na ljesto 4-5, vu Bugarskoj 6-7, a vu Rumunjskoj 7-2 franaka, za vojsku. — Srbija dobiva vsako ljesto 14,000, Bugarska 15 000, a Rumunjska 18.000 regrutov.

Vu Petrogradu 4 aprila.

Ruska telegrafska agentura javlja, da je japanski cesar imenoval njemačkoga cara Vilima vitesom zlatnoga runa Chrysantema, najvišešeg japanskog reda, koga još neposeduje nijeden izvanjski vladar Vu ru nom pismu, kaj ga je Mikado tim povodom upravl caru, naglašuje se, da Japan ima da vnoju zahvali izvrstnim njemačkim inštruktorom, koji su negda vežbali japansku vojsku i tak joj pomogli izvojevati denešnje pobjede nad Kinom.

Car Vilim imenoval je na to Mikada vitesom reda crnog orla.

Patriarka istočne Indije.

Telegraf iz Saragose je javil, da je ondi 30. marcijuša vumri tamošnji nadbiškup kardinal i patriarka istočne Indije Francisco di Paula Benavides y Navarrete, jeden od najuglednijih kotrigov svetog sbora. Rodjen vu Basi 14. majusa 1810., bil je samo dva meseca mlajši od Leona XIII. — Papa Pius IX imenoval ga je 12. marcijuša ljeta 1877. kardinalom. Od kardinalah, koje se imenoval Pius IX živi ih vezda još samo osem: Mersel, Hohenlohe, Monako, Bonaparte, Oreglia, Ledohovski, Canosa i Parocchi.

Nesrečni terno.

Na Ottakringu vu Beču, i to vu Römergasse broj 30., obesil se je ovih duerov šoštar Leopold Gotoš, 34 ljeta star, vu svojem

bilo moguće vandravca do njegove prvobitne jakosti dobrom ko-tom dovesti i tak u fal cieniu cirkvu iz polja na sredinu sela dobiti.

Vzemu anda od vandravca obećanje, samo neka nastoji, da čim prije k mesu dojde, i kad im je sve moguće obećal, donasali su mu svaki dan i vsaku uru, kaj je samo kuhinja i pivnica bila moguća pružati. Govednu i slaninu i teletinu, ćurke krvavice i jeternice i klobasice, kuglufe i ciele brege kraslinov, a krećmar Miška jednoga vruća za drugu napuñjaval cistom zlatnom kapljicom iz svog podruma, stranjski pako vandravec je činil svoju dužnost, dader mu je sve pot iz čela ćurel i izbljia je islo; jer iz teuje je postala batina, is batine jajca a iz jajca napokon ciele krugla i ovak je anda za neko vrijeme mogel svoje dielo započeti te cirkvu iz polja u sredinu sela prenesti.

Ali dečko još uvijek nije kazal volju k-svomu poslu, već je jel i pil, te se je jaćil tjedan za tjednom i svaki tjedan je imal drugi izgovor te bi se bil i do sudnjega dana jaćil, da neu konačno gorićanci trpljivost zgubili i zadajć izvršenje diela jedan krat za uvijek kategorički zahtievali.

„No“ — reće već posve okrugli Herkules: — Anda hoćemo početi! Ali jedno pošteno i ćvrtstvo vuže mi morate donesti, za da dobro svežem tu vašu kapelicu, jer se drugać ciglojve na njoj skluma, pak mi onda iz pleć

dole s-ćuri, kak pekovskomu dečku žemlje iz prenapunjene košare!“ —

Vuže su gorićanci si brzo nabavili od zakupnika broda na Muri te je sad išlo sve, veliko i malo, muško i žensko k-cirkvi u polju, za da to veliko dielo i gibanje cirkve iz svog fundamenta vidi.

Vandravec omota vužem cirkvu do šest krat a zatim jakim hrastovim osćekom vuže sfrće tak ćvrtstvo, kak hegeduške stranje pokojnoga Pali-a okolo cirkve napeto, zatim metne kraj vuža prek svojega desnog pleća, prigne se duboko i . . . prićme se lijevo i desno po okolo stojećih ljudih zgleđavati te im dovikne:

„No . . . jeli bu na skoro? Kaj tu zahman stojte? Nuderte vi muži poprimite vašu cirkvicu pak ju metnite na pleća, onda vam ju odmah odnesem u selo, kak sem obećal dok sem još bil samo tenja, tak hoću sad, kakti pitana krugla svoju zadatu rieć od ćati, samo mi ju na pleća naprtite!“

Ali sad sad je bila za vandravca sreća, da gorićanci nemisle naglo i, kak bi svi pametni ljudi ćiniti morali, . . . samo hitrije, uvijek stoprv k-ćinu prejdu, kad im se pred očmi razsvietli.

Tak su onda gorićanci svi, malo i veliko, muško i žensko držali držali svaki svog kaziprsta desne ruke na ćelu te su mislili,

kak je to najme vandravec nakanil, i tu su mislili, stali i sta i i mislili.

Ali kad im je konačno prićela zorja pucati pred očmi, te kad su im se prićela ica od srditosti rumenti i kad su se im stisnute šake prićele na boj zdigati, onda . . . je bilo već prikasno; jer previdjajni vandravec je taj hip upotriebil, te pošto nije bil željen njihovih šterfićov, ćuskih i modrih dizavkah, je na jedan krat izmed njih zniknul, kak da bi ga zemlja progutala i nitko nije znal povedati, jeli je proti Tutekovoj ulici ili proti Ballyevom ograju ili proti školi otištel, ali da ga tu više nije bilo, to je bilo službeno ustanovljeno i potvrđeno.

I ovak moraju gorićanci svoj kriš dalje nositi, jer njihova cirkva se sviati još uvijek na istom mjestu u polju i tko putuje željeznicom iz Kraljevca u Kottoribu ili vlastitom prilikom piešće kroz Gjurjanec, more ju vlastitimi očmi videti.

Krećmar pako Miško Jurmie je još postie toga živel te je bil jedin, koj vandravec nije vieroval i radi toga svojim sutarnikom spoćitoval njihovo lshkoumje. Prije nekoliko godinah je i on pobozno, kak je živel, umrl i sada počiva miru u božjem blizu cirkve gorićanske u polju. Neka počiva u miru! —

Em. Kollay.

stanu. Zrok leži va tom, kaj je Gotoš pred dvema meseci na maloj lutriji dobil ternu. Od toga vremena izgubil je svoj mir, tišća ga je šošarski stolec i rēdko ga je moglo gdo doma najti, dok nije zatepel vse penez. Vezda više nije imel volju na delo, ter je odlucil, da s ternom dokonča i svoj šivot.

Car Vilim slobodni zidar.

Iz Berlina javljaju, da je car Vilim n znanje dal tamošnoj velikoj loži slobodnih zidarah, da želi stupiti v njezinu svezu. Med njemačkimi slobodni zidari nastalo je zaradi toga veliko veselje. Caru se pripravljje povodom primanja v ložu velika svetloaust.

Vtopili se

Iz Lipe pri Temišvaru javljaju: Tri trgovci hoteli su na čunu prebroditi babujalu reku Maroš. No čua je vudril o glavuno mosta i preobrnu se, a trgovci su opali v vodu. Samo jeden od njih mogel se je pli vanjem osloboditi, dočim su ostali dva našli smrt v slapih.

Prepadajuči varaš.

Iz Praga javljaju, da vva varašincu Neumarku na česko-bavarskoj granici (medji) v Šumavi grozi se podpuno proras. Pojedini delovi cestah i vulichah počeli su prepadati v zemlju. Komisija, koja je mērila vsake fele objekte, nije moglo dojt do rezultata, pak bu vezda druga komisija preizkavala, da li je istinita tvrdnja, koja se osniva na starih listinah, da Neumark leži starom ali zapušćenom rudniku. Medtimgoga prepadaju hiše i vulice. Jedna se je već zrušila. Vulice su zaprte, stanovniki delomce razseljeni. Ljudstvo je dakak ako uzrujano.

Smrt v mesto vračtva.

Vu Miškolcu popila je bogata gospa Szatmáry na mesto kupice konjaka kupica 100 — percentne karbolne kiseline, zaradi česa je i vumrla. S nepazljivosti zamenila je flaše.

Kratke novosti.

— Vörösmarty Béla prezes kr. tabule v Gjuru, imenovan je državnim tajnikom v magjarskom ministeriumu pravosudja.

— Vu Rimu, 4. aprila. Rimski otec papa bude doskora izdal pismo o sjedinjenju anglikanske i katoličke cirkve.

— Vu Lembergu, 4. aprila. Vu čelój Galiciji pada od večera snēg. Oranice su na meter visoko pokrite snegom, ter je obustavljen vsaki promet.

— Dete sa dva lica. Na 12. marcija našlo se v Zadru žensko dete sa dva lica. Rodjeno je mrtvo. Čuvaju ga v zadarskom muzeju.

— Veliki bozji blagoslov. Poleg Ungvara v občini Runkóz žena Gátyás Jozefa cigana rodila je petero dece v jednom času, jednu pucicu, i četiri dečke; mati i deca se dobro čutjiv; ali japi nje prav.

— Najjakiš čovek na svētu vele, da je neki Sathamán Gjura v Filadelfiji v Ameriki. Ov zdigne na svoja pleča 3300 funti ter hoda s ovim terhom zevsema sigurno i lahko.

Nekaj za kratek čas.

Pitanje i odgovor.

1. Kam je išel Jakob, kad je navršil dvadeseto ljeto?

„Naad žesoprap na“

2. Jeden slēpec videl je bešati zajca, plantavi (santavi) bežal je za njim, a góli porinul ga je v žep. — Kaj je to?

„Zaj vduš esA“

Spomenek.

Kuharica (drugo): „Znaš, Barica, moj kaprol ide zutra v drugu garuizonu. Kaj misliš, kaj bi mu dala na spomenek.“

Barica: „Znaš kaj, dej mu čelu šunku, — barem bu osem dni na Tebe mislil.“

Nehasni nikaj.

Zena: „No, mojega su muža snočka strahovito zapojlji. Još niti vezda nemrem ga prebuditi.“

Sused: „Naj mu poliju glavu mrljom vodom.“

Zena: I to sam próbala, ali onda je samo zamrmljal: Jaga, daj mi ambrelo!“

Otec i sin.

Otec serđito: „Ti nevaljanec, kaj misliš, da je meni drago, kajite vsaki dan moram zbuhavati?“

Sin: „Ali dragi Japa, niti meni nije vugodno.“

Stražar: „Kaj vi to delate?“

Tat: „Pred petnajstemi drevi našel sem ključa, pak vezda próbam v koja vrata paše, da morem povrnuti onomu, koji ga je zgubil.“

O žene, zene!

Gospa A.: „Kak vam se dopadaju novi susedi?“

Gospa B.: „To su vam nepodnosljivi ljudi.“

Gospa A.: „Morti preveš halabuče.“

Gospa B.: O draga, baš je protivno; oni se razgovarjaju tak tiho, da je ne čuti niti reči!“

On ima navēk krivo.“

Tovarušica: „Naj me vezda miriti, ar ja se ardim, kajti si posumnjal o mojoj reči.“

Tovaruš: „Ali draga moja, ti si izdala ili zgubila mnogo penez. Vu mojem kabelaru stoji napisano, da si prešestni ponteljek imala barem 100 kruna.“

Tovarušica (srdito): „Tak? Anda ti veruješ više tvojemu staromu kabelaru nego meni!“

Izprobanje.

Gospa (svojoj dekl): „Čujem Jelica, da kaniš zamuž iti, pak mislim, da hočeš službu odkazati.“

Dekla: „Né gospa, prosim, da me i nadalje pridržiju službi, ar ja nečem nigdar zamuž iti, od kad sam vidla, kak oni živiju pak i njihov gospon, prešla mi je volja.“

Dosti.

Vdovica (pri fotografu): „Ja bi Vas prosila, da mi napravite sliku (spodobu) mo jega pokojnoga tovaruša.“

Fotograf: „Zakaj né. Vi sigurno imate kakvu njegovu sliku?“

Vdovica: „Neznam, ali imam njegov pañuš, v kojem je dobro opisan, kak je izgledal.“

Njegov beteg.

Doktor (dolazećemu betežniku, koji se odmah odpravil črez vrata vun): „Kaj izvolite, stupite samo bliže!“

Betežnik: „Ah, čemu, kak vidim, Vi mi nemrete pomoći... i sami imate kufrastoga nosa!“

Razumljivo.

Prijateljica: „Kaš né, Anka, ti si kotrig Kueipovoga družtva?“

Ana: Naravski, to ti je jedina prilika, da čovek more pokazati svoj lépe noge.“

Obećanje.

Sudec: „Ovaj put prešli ste sam z modrim okom; čuvalte se v dojdouće zločestoga družtva.“

Muž (obtuženi) „Bum verek se čuval, da znjimi, gospon sudec nedojdem veš skupa.“

Na zdravje.

Doktor: „Nije moguće, da ste ves on teh potrošili, kojega sam vam večera donesl?“

Mužica:

„Je verek potrošen; moj muž ga je v vpi spušil.“

Dobro izgled.

Notarius: „Kaj čujem, Marko, Vi kanište svojega Jožu dati za pisara v varaš — a zakaj to?“

Muž: „Nu znaju gospon notarjuš, ja mislim verek, da bi dečak mogel v varašu daleko dojt i čudaj zaslužiti, kajti vezda veš jaže kak v nogi notarjuš.“

Skresal:

Glád Ferencz.

LOTERIJA

Grac, 6-ga apriliša 1895.

56 86 42 73 58

Gabona arak — Otena žltka.

1 m.-mázsa.	1 m.-cent.	frt	kr.
Buza	Pšenica	6.70	—
Zab	Zob	6.50	—
Rozs	HRž	5.50	—
Kukoricza 6	Kuruza stari		
uj	novi	7. —	—
Árpa	Ječmen	6. —	—
Fehér bab uj	Grah beli	8. —	—
Sárga „ „	„ žuti	7. —	—
Vegyes „ „	„ zmēšan	6. —	—
Lenmag	Len	10. —	—
Bükköny	Grahorka	7. —	—

Nyiltér.

E rovat alatt közlötékert sem alaki, sem tartalmi tekintetben nem vállal felelőséget a

Szerk

Fouland-selyemet 60 krtól 3 frt 35 krig méterenkiat — japáni chinai sat. a legujabb mintázattal és színekben. u. m. fekete, fehér és színes Henneberg selymet 35 krtól 14 frt 65 krig méterenkiat sima, csikos, kockázott. mintázottakat damasztott sat. (mintegy 240 különböző minőségben és 2000 szin mintá zattal) sat. postabér és vámmentesen a házhoz szállitva és mintákat küld postafordultá- val: Henneberg G. (cs. kir. udvari szállító) selyemgyára Zürichben. Svájcha czimzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven irt megrendelések pontosan elintéztetnek. 2

ODGOVORNI UREDNIK

MARGITAI JOZSEF

Glavni surednik

GLÁD FERENCZ

143/1895. sz.

Arverési hirdelmény.

Alulírt kir. bir. végrehajtó az 1881 évi LX. t.-cz. 103. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a csáktornyai kir. járásbíróóság 1436/94. számú végzése által Mayer Krausz és fiai végrehajtó javára Vaboschek Mária ellen 241 frt tőke s ennek járulékairejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 436 frt 40 kr-ra becsült szoba butorok, edényeműek, gazdasági eszközök, liasztmőmők, konyhai felszerelés, tűzfű és sertésből álló ingóságok nyilvános árverésen leendő eladatása elrendelvetvén, ennek a helyszínén, vagyis Csáktornyan alperesnél leendő eszközlésére

1895. évi ápril hó 22-ik napjának d. u. 4 órája

határidőtől kitzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. év LX. t.-cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is készpénz fizetés mellett eladatni fognak.

Mindazok, kik elsőbbségi jogot vélnek érvényesíthetni, kereseteiket vagy szóbeli leutéseiket az árverés megkezdéseig alulírt bir. végrehajtóhoz adják be.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 109. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Csáktornyan, 1895. április 12-én.

Molnár

719 1—1 kiküldött bir. végrehajtó.

5297—1894. tk.

Arverési hirdelmény.

A perlaki kir. járásbíróóság, mint telekkönyvi hatóság által közhírré tétetik, hogy Zakál Henrik ügyvéd csáktornyai lakos végrehajtónak Zebecz József és társai végrehajtást szenvedettek elleni végrehajtási ügyében 94 frt 10 kr. tőke ennek 1879 évi február 2 től járó 6% kamatai, 19 frt 20 kr. eddigi 9 frt 05 kr. árverés kérelmi költség behajtása céljából, a nagy-kanizsai kir. törvényszék, perlaki kir. járásbíróóság) területén lévő, a mura-királyi 738 sz. tjkvben A + 2375/a hrsz. a. Kovács Lukács és neje Turk Máriát illető ingatlan 142 frt, a mura-királyi 690 sz. sztkvbe A 2333/a hrsz. a. Dr. Preszburger Jakab, Kovács Lukács és neje Turk Máriát illető ingatlan az 1881. évi LX. t. cz. 156. §-a alapján egészben 157 frt, a mura-királyi 1188 sztkvben A+1654/a hrsz. a. Preszburger Aladár, Preszburger Ottilia, Kovács Lukács és neje Turk Máriát illető ingatlan ugyanazon t. cz. alapján 69 frt kiküldési árban

1895. évi május hó 8. napján délelőtt 10 órakor Mura-Király község házánál Zakál Henrik feljárósi ügyvéd vagy helyettese közbenjöttével megtartandó nyilvános árverésen elfognak adatni.

Kiküldési ár a fentebb kitett becsár. Árverezni kívánók tartoznak a becsár 10% -át készpénzben vagy óvadékképes papirban a kiküldött kezéhez letenni. Vevő köteles a vételért három egyenlő részletben még — pedig az első az árverés jogerős emelkedésől számítható 45 nap alatt, a másodikat ugyanattól 75 nap alatt a harmadikat ugyanattól 105 nap alatt, minden egyes részlet után az árverés napjától számítható 6% kamattal együtt az árverési feltételekben meghatározott helyen és módokat szerint lefizetni. Ezen hirdelmény kibocsátásával egyidejűleg a meg-

állapított árverési feltételek, a perlaki kir. járásbíróóság tkvi. osztályánál és Perlak község előjáróságánál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kir. járásbíróóság, mint tkvi hatóság.
Perlakon, 1894. december 15. 715.

597. tk. 1895.

Arverési hirdelményi kivonat.

A csáktornyai kir. járásbíróóság, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Poszávecz István bottornyai lakos végrehajtónak, Zadravec Francziaka s társai végrehajtást szenvedettek elleni 46 frt 86 kr. tőkekövetelés és járulékaí iránti végrehajtási ügyben a nagy-kanizsai kir. törvényszék (a csáktornyai kir. jbróság) területén lévő bottornyai 83 tkv. 1908 hrsz. a. ingatlanra 59 frt; 1903 hrsz. a. 58 frt; 340 hrsz. a. 33 frt; 416 hrsz. a. 30 frt; 418 hrsz. a. 55 frt; 1098 hrsz. a. 60 frt kiküldési árban az ezen telekjegyzőkönyvben felvett legelő illetmény 50 frt kiküldési árban és a bottornyai 520 tkv. 1191/c hrsz. ingatlanokra 118 frt kiküldési árban valamennyi ingatlan a végreh. t. 156. §-a értelmében egészben az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1895. évi május hó 1-én napján d. e. 10 órakor a bottornyai közegbíró házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküldési áron alól is eladatni fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárnak 10 % -át készpénzben vagyis az 1881 LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. hó 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbíróóság, mint telekkönyvi hatóság. 706 1—1
Csáktornyan, 1895. február 21-én.

1199 tk. 1895.

Arverési hirdelményi kivonat.

A csáktornyai kir. járásbíróóság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy öz. Vutsák Miksáné végrehajtónak Flipo-vits Bálint és neje Ssovár Francziaka végrehajtást szenvedők elleni 24 frt 55 kr. követelés és járulékaí iránti végrehajtási ügyben a nagy-kanizsai kir. törvényszék a csáktornyai kir. járásbíróóság területén lévő podtureni 536 tk. 797/a hrsz. a. ingatlanra 83 frt; 803/a hrsz. a. ingatlanra 62 frt; 1000/a hrsz. a. ingatlanra 97 frt; 1090/a hrsz. a. ingatlanra 31 frt kiküldési árban; továbbá a podtureni 772 tk. 1359/s/1/14 hrsz. a. ingatlan 151 frt frtban az árverést ezennel megállapított kiküldési árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlan

az 1895. évi május hó 9-én d. e. 10 órakor a podtureni közegbíró házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküldési áron alól is eladatni fog.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10% -át készpénzben vagy az 1881: LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni. 677 1—1

Kir. jbróság, mint tkvi. hatóság.
Csáktornyan, 1895. március 29.

BUTORTINCTURA (máz)

melylyel mindenki fényezetlen (matt) butorait füstheti. — Kapható: **MORAWETZ ADOLF** asztalos és kárpitos **BUTORAKTÁRÁBAN** **VARAZSDON.** 2—4

7:0

Keil Alajos-féle

Padlózat-fénymáz

(Glasur)

legkitünőbb mázoló-szer puha padló számára, 1 nagy palack ára 1 frt 35 kr. — 1 kis palack ára 68 kr.

Viasz-kenőcs

legjobb és legegyszerűbb beeresztő szer kemény padló számára, 1 köcsög ára 60 kr.

Arany-fénymáz

képekretok stb. bearányozására. — 1 kis palack ára 20 kr.

Mindenkor kapható:

Heinrich Miksánál Csáktornyan.

708

2—12

780 tk 1894.

Arverési hirdelményi kivonat.

A csáktornyai kir. járásbíróóság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Haba István végrehajtónak Tkálcsocz István battyáni lakos végrehajtást szenvedett elleni 36 frt 39 kr. tőkekövetel és járul. iránti végrehajtási ügyében a n.-kanizsai kir. törvényszék, a csáktornyai kir. járásbíróóság területén lévő, csáktornyai 297 tkv. 507 hrsz. a. ingatlan 296 frt; 613 hrsza 170 frt; 976/a hrsz. a. 186 frt és 1072 hrsz. a. ingatlan 110 frt megállapított kiküldési árban az árverést elrendelte és hogy fennebb megjelölt ingatlanok az 1895. évi május hó 10-én d. u. 3 órakor

a csáktornyai kir. járásbíróóság telekkönyvi irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküldési áron alól is eladatni fognak. — Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10% -át készpénzben vagy az 1881. LX. t. cz. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyi-ministeri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. 170. §-a értelmében a bánatpénznek, a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbíróóság, mint tkvi hatóság. 717
Csáktornyan, 1895. évi március hó 5-én.

